Dosar nr.2-18467/25
nr.2-25119851-12-2-21082025-1

H O T Ă R Â R E
În numele legii

15 decembrie 2025 mun. Chişinău

Judecătorul, Judecătoriei Chişinău (sediul Centru), Vitalii Ciumac, în sediul instanței, a examinat, unipersonal, în procedura pentru cererile cu valoare redusă, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Î.M. ”Incaso” SRL împotriva lui Taboră Ion cu privire la încasarea datoriei,

A CONSTATAT:

Argumentele și poziția reclamantului:

La 20 august 2025, Î.M. „Incaso” SRL, prin intermediul avocatului Bujoreanu Eugeniu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Taboră Ion privind încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că între „Sebo Credit” SRL, în calitate de împrumutător, și Taboră Ion, în calitate de împrumutat, a fost încheiat un contract de împrumut, în temeiul căruia împrumutătorul a acordat pârâtului un împrumut bănesc. Potrivit condițiilor contractuale, în cazul nerespectării graficului de rambursare a împrumutului, împrumutatul s-a angajat să plătească pe lângă suma ratelor de plată a împrumutului, remunerații contractuale (plata ratei dobânzii, comisionul de oferire a numerarului, comision de administrare a împrumutului) și o penalitate contractuală, care se raportează duratei de întârziere.

Reclamantul susține că, „Sebo Credit” SRL și-a executat obligațiile contractuale prin transferarea sumei împrumutului către pârât, însă acesta nu și-a executat obligațiile asumate prin contract, neachitând datoria conform graficului stabilit.

Totodată, reclamantul a indicat că pârâtul a fost notificat în repetate rânduri despre încălcarea obligațiilor contractuale, inclusiv prin remiterea unei reclamații privind rezilierea anticipată a contractului și solicitarea restituirii integrale a împrumutului, a dobânzii, a comisioanelor și a penalităților calculate conform contractului.

Ulterior, creanța rezultată din contractul de împrumut a fost cesionată către Î.M. „Incaso” SRL, între „Sebo Credit” SRL și Î.M. „Incaso” SRL fiind încheiat un contract de cesiune a creanțelor viitoare, în temeiul căruia cedentul putea transmite cesionarului creanțele ce urmau să apară în viitor.

Reclamantul precizează că, la data depunerii cererii de chemare în judecată, datoria pârâtului față de Î.M. „Incaso” SRL constituia 55 362,00 lei, dintre care: 35 000,00 lei – soldul restant al împrumutului; 17 024,00 lei – dobânda contractuală; 3 338,00 lei – comisionul contractual.

În temeiul celor expuse, reclamantul solicită încasarea din contul lui Taboră Ion în beneficiul Î.M. „Incaso” SRL a datoriei în sumă de 55 362, 00 lei, a cheltuielilor de asistență

juridică în sumă de 1 000 lei, a taxei de stat în sumă de 2 210,83 lei și a taxei de timbru în sumă de 200 lei.

Argumentele și poziția pârâtului:

În termenul acordat de instanță pentru prezentarea poziției procesuale, pârâtul Taboră Ion, deși i-a fost remisă copia acțiunii împreună cu anexe (f.d. 28), nu și-a exercitat dreptul de a depune referință asupra cererii de chemare în judecată înaintate de Î.M. „Incaso" SRL, nu a prezentat obiecții sau explicații scrise cu privire la pretențiile formulate de reclamant.

Aprecierea instanței de judecată

Examinând cauza în procedura cererilor cu valoare redusă, în baza materialelor anexate la dosar, analizând probele administrate în ansamblul și interconexiunea lor, precum și normele de drept aplicabile raportului juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea depusă de Î.M. „Incaso" SRL împotriva lui Taboră Ion privind încasarea datoriei este întemeiată și urmează a fi admisă, din următoarele considerente.

Din sensul art. 5 din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime. Nici unei persoane nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistență a legislației, de imperfecțiune, coliziune sau obscuritate a legislației în vigoare. Renunțarea uneia dintre părți la dreptul de a se adresa în judecată prin încheierea în prealabil a unei convenții nu are efect juridic, cu excepția cazurilor de încheiere, în condițiile legii, a unei convenții arbitrale.

În conformitate cu art.118 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform art. 121 din CPC, instanța judecătorească reține spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Potrivit art. 130 alin. (1) și (3) din CPC, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficiența pentru soluționarea cauzei.

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 239 Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În conformitate cu art.9 alin.(2) lit.a) Cod civil, drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice.

Potrivit art.774 din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face. Obligația poate fi pură și simplă sau afectată de modalități. Prestația trebuie să fie posibilă și determinată sau determinabilă, să nu contravină legii, ordinii publice și bunelor moravuri.

Conform art.775 din Codul civil, debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației. Este nulă clauza prin care se derogă de la dispozițiile alin. (1).

În confrmitate cu art.776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Potrivit art.858 alin.(2) din Codul civil, obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Conform art.1763 alin.(1) din Codul civil, prin contractul de credit, o bancă sau o organizație de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziția unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiția rambursării ei, a plății dobînzii și a altor plăți aferente, sau își asumă orice alt angajament de a achiziționa o creanță sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanții.

Potrivit art.312 Cod civil, consimțământul este manifestarea, exteriorizată de voința persoanei de a încheia un act juridic.

Conform art.992 Cod civil, contractul este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sunt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

În temeiul art.316 alin.(1) Cod civil, actul juridic poate fi încheiat verbal, în formă electronică, în scris sau în formă autentică.

Conform art.321 alin.(1) și 2) Cod civil, trebuie să fie încheiate în scris actele juridice, dintre persoanele juridice și persoanele fizice și dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului. În cazul în care, conform legii sau învoielii între părți, actul juridic trebuie încheiat în scris, el poate fi încheiat atât prin întocmirea unui singur înscris, semnat de părți, cât și printr-un schimb de scrisori, telegrame, telefonograme, altele asemenea, semnate de partea care le-a expediat.

Potrivit art.1242 Cod civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Conform art.1247 alin.(1) și (3) Cod civil, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul și în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul și până la expirarea termenului. În cazul în care a împrumutat o sumă de bani, împrumutatul are obligația de a restitui suma nominală primită fără a ține cont de variațiile valorii banilor.

Conform art.1248 alin.(1) și (2) Cod civil, în cazul în care împrumutatul nu restituie în termen împrumutul, dispozițiile art. 942 se aplică în modul corespunzător dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Dacă în contract este prevăzută restituirea împrumutului în rate și împrumutatul nu restituie în modul stabilit, împrumutătorul poate cere restituirea imediată a întregului împrumut și a dobânzii aferente în condițiile stabilite la art.864 alin (2) și (4).

Obiectul prezentului litigiu îl constituie pretenția reclamantului Î.M. „Incaso” SRL privind încasarea datoriei rezultate din contractul de credit nr. L2632062 din 21.12.2022.

Din materialele dosarului instanța a stabilit că, la 21 decembrie 2022, între SRL „Sebo Credit”, în calitate de creditor, și Taboră Ion, în calitate de debitor, a fost încheiat contractul de credit nr. L2632062, prin care pârâtului i-a fost acordat un împrumut în sumă de 35 000 lei, pe o perioadă de 24 luni, cu termen final de rambursare la 24 decembrie 2024. (f.d.9-13)

Potrivit bonului de plată anexat la dosar, la 24 decembrie 2022 pârâtului i-a fost eliberată suma de 35 000 lei. (f.d.13)

Prin urmare, instanța reține că între părți au luat naștere raporturi obligaționale, creditorul executându-și obligația de acordare a împrumutului, iar debitorul asumându-și obligația de restituire a acestuia conform graficului stabilit.

Totodată, din materialele cauzei rezultă că la 31 iulie 2024 între SRL „Sebo Credit”, în calitate de cedent, și Î.M. „Incaso” SRL, în calitate de cesionar, a fost încheiat contractul de cesiune nr. CES_7/2024/31_3. (f.d. 22)

Conform pct. 1.1 al contractului de cesiune, obiectul acestuia îl constituie transmiterea către cesionar a creanțelor împotriva debitorilor care au admis întârzieri mai mari de 360 zile.

Instanța reține că, potrivit pct. 1.3 al contractului, dreptul de creanță se transmite în baza unui act de predare-primire care conține informații privind datoria și structura acesteia.

Conform art.823 alin.(1)-(2) Cod civil, creanța transmisibilă și sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terț (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanță, dacă din contractul de cesiune nu rezultă un moment ulterior. Cesiunea creanței nu poate aduce atingere drepturilor debitorului și nici nu poate face obligația acestuia mai oneroasă.

Articolul 824 Cod civil prevede că, cesiunea de creanță trebuie să fie încheiată în forma cerută pentru actul juridic în al cărui temei s-a născut creanța cesionată, iar potrivit art.827 Cod civil, drepturile de creanță se transmit cesionarului așa cum există în momentul transmiterii, odată cu cesiunea creanței, asupra cesionarului trec garanțiile și alte drepturi accesorii.

Din actul de predare-primire a creanțelor din 31.07.2024 rezultă că suma restantă aferentă pârâtului constituie 55 362 lei. (f.d.20)

Potrivit calculului anexat la cererea de chemare în judecată, suma solicitată de reclamant este compusă din: - 35 000 lei – soldul creditului restant; - 17 024 lei – dobânda contractuală; - 3338 lei – comision contractual. (f.d.16).

Instanța reține că reclamantul a întreprins măsuri de soluționare amiabilă a litigiului, expediind la 04 martie 2025 o reclamație în adresa pârâtului, prin care i-au fost comunicate pretențiile și posibilitatea achitării benevole a datoriei, însă aceasta a rămas fără răspuns. (f.d.17-18)

Conform graficului de rambursare, prima rată urma a fi achitată la 24.01.2023, iar ultima la 24.12.2024. (f.d.12-13)

În speță, instanța constată că SRL „Sebo Credit” și-a executat obligațiile contractuale prin acordarea sumei împrumutului, în timp ce pârâtul Taboră Ion nu și-a executat obligația de rambursare conform graficului stabilit.

În consecință, analizând probele administrate prin prisma normelor legale incidente, instanța consideră întemeiată pretenția reclamantului privind încasarea datoriei în sumă totală de 55 362 lei, compusă din soldul creditului, dobânda contractuală și comisionul contractual, motiv pentru care aceasta urmează a fi admisă integral.

Cu referire la cheltuielile de judecată, instanța reține că, potrivit art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părții care a avut câștig de cauză toate cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții.

În conformitate cu art.96 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Conform art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a pricinii.

Din ordinul de plată nr. 2459 din 22 iulie 2025 rezultă că reclamantul a achitat taxa de stat în sumă de 2 210,83 lei (f.d. 5), iar conform ordinului de plată nr. 2763 din aceeași dată a achitat taxa de timbru în sumă de 200 lei (f.d. 4).

Având în vedere admiterea integrală a acțiunii, instanța va dispune încasarea de la Taboră Ion în beneficiul Î.M. „Incaso" SRL a taxei de stat în sumă de 2 210,83 lei și a taxei de timbru în sumă de 200 lei.

Totodată, din materialele dosarului rezultă că reclamantul a suportat cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 1 000 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 2762 din 22 iulie 2025. (f.d.4) Instanța apreciază aceste cheltuieli ca fiind reale, necesare și rezonabile, motiv pentru care urmează a fi compensate reclamantului din contul pârâtului.

În temeiul celor expuse și în conformitate cu art.art.38 alin. (1), 90, 94, 96, 100-105, 206 alin.3, 236, 238-241 Codul de procedură civilă, judecătorul,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite acțiunea.

Se încasează din contul lui Taboră Ion, cod personal numeric *****în beneficiul ÎM "Incaso" SRL, cod fiscal 1009600029036, suma de 55 362,00 lei (cincizeci și cinci mii trei sute șaizeci și doi lei) cu titlu de datorie, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 1000 lei (o mie lei) și cheltuielile formate din taxa de stat în mărime de 2 210, 83 lei (două mii două sute zece, 83 bani) și 200 (două sute lei) taxa de timbru.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău sediul Centru.

Judecătorul Vitalii Ciumac